

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.409 van 29 september 2011
in de zaak A. 196.130/VII-38.041.**

In zake : Ann BERGS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Leon Truyers en Roxane Rachels
 kantoor houdend te 3550 Heusden-Zolder
 Koolmijnlaan 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenbergh
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 maart 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 4 februari 2010
waarbij het beroep van Ann Bergs tegen de beslissing van de gouverneur van de
provincie Limburg van 30 juli 2009 tot weigering van een wapenvergunning,
wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Antoinette Delvaux, die loco advocaat Roxane Rachels verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster dient op 27 oktober 2008 een vergunningsaanvraag in tot het voorhanden hebben van een pistool van onbekend merk, kaliber .9 mm. Op 20 januari 2009 dient zij een vergunningsaanvraag in tot het voorhanden hebben van een revolver van het merk Smith & Wesson, kaliber .22LR. Het betreft twee nieuwe aanvragen voor wapenbezit, met als wettige reden "sportief en recreatief schieten".

3.2. De lokale politie van de politiezone Heusden-Zolder verleent op 28 mei 2009 een ongunstig advies aan de gouverneur van de provincie Limburg, omdat de inwonende partner van de verzoekster gekend is voor bedreigingen en gewelddelicten.

3.3. Op 30 juli 2009 weigert de gouverneur van de provincie Limburg de gevraagde wapenvergunningen aan de verzoekster, op grond van voormeld advies.

3.4. Met een brief van 12 augustus 2009 stelt de verzoekster bij de minister van Justitie beroep in tegen die beslissing van de provinciegouverneur.

3.5. De procureur des Konings te Hasselt laat aan de minister van Justitie met een brief van 10 november 2009 weten wat volgt :

"De zonechef van de politiezone Heusden-Zolder verleende ongunstig advies tot het afleveren van een wapenvergunning aan mevrouw Ann BERGS om reden dat haar echtgenoot gekend zou zijn wegens opzettelijke slagen, bedreigingen en diefstal.

Ik kan bevestigen dat Poelmans Peter, de echtgenoot, in 1997 veroordeeld werd voor gewone diefstal. (hij kreeg een straf met uitstel)

Het dossier bedreigingen waarnaar verwezen wordt (HA 45.L4.104377-05) werd geseponneerd wegens onvoldoende bezwaren.

Het dossier HA 54.L1.3559-02, waar de politie naar verwijst is bij mijn ambt niet gekend.

Het dossier inzake slagen (HA 43.L4.105295-05) werd door mijn ambt geseponneerd wegens toevallige feiten in specifieke omstandigheden.

Mevrouw BERGS heeft een blanco strafregister en lastens haar zijn bij mijn ambt geen dossiers gekend.

Ook bij de politie is zij niet gekend in negatieve zin.

Verder zijn er geen recente gegevens die voldoende zouden aantonen dat wapenbezit ten huize van mevrouw BERGS een gevaar voor de openbare orde zou betekenen".

3.6. Met een brief van 2 februari 2010 bevestigt de lokale politie van de politiezone Heusden-Zolder haar ongunstig advies.

3.7. Op 4 februari 2010 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoekster tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 30 juli 2009. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt :

"(...)

Uit het advies dd. 10 november 2009 ons toegestuurd door de procureur des Konings te Hasselt weerhouden we dat uw echtgenoot, de heer Peter POELMANS, in 1997 veroordeeld werd wegens diefstal.

Hierbij merken we op dat de Raad van State in zijn arrest van 19 mei 2009, nr. 193.442 uitdrukkelijk stelt dat een veroordeling die meer dan tien jaar oud is niet ipso facto irrelevant is.

Ten laste van uw echtgenoot Peter POELMANS werden bovendien drie processen-verbaal opgemaakt :

- pv met nr. HA 54.L1 003559/02 en met nr. HA45.L4.104377-05 voor bedreigingen;
- pv met nr. HA43.L4.105295-05 voor slagen en verwondingen.

Deze dossiers werden inderdaad geseponeerd, doch in het hiervoor reeds vermelde arrest van de Raad van state werd bepaald dat er geen bezwaar tegen bestaat dat een bestuur, bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het volstaat dat de feiten voldoende relevant zijn. Het spreekt voor zich dat een persoon lastens welke processen-verbaal zijn opgemaakt voor bedreigingen en slagen en verwondingen een gevaar kan betekenen voor de openbare orde, veiligheid en rust.

Op grond van voorgaande gegevens leverde de lokale politie van Heusden-Zolder op 2 februari 2010 een ongunstig advies voor wapenbezit.

Uitgaande van voorgaande informatie besluiten wij dat de attitudes van uw echtgenoot het voorhanden hebben van vuurwapens niet toelaten.

Niet uw gedrag, dat volgens de politionele dienstens trouwens onberispelijk is, doch het agressieve gedrag van uw echtgenoot (slagen en verwondingen, bedreigingen) samen met zijn veroordeling voor diefstal kunnen de openbare orde, zoals hiervoor uitgebreid beschreven, in het gedrang brengen. Daaruit vloeit redelijkerwijze voort dat er zich in uw huis geen vuurwapens mogen bevinden.

Aldus bevestigen wij de beslissing tot weigering van een wapenvergunning door de provinciegouverneur van Limburg dd. 30 juli 2009".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekster aan dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met niet-relevante feiten, aangezien de correctionele veroordeling van haar echtgenoot in 1997 wegens diefstal meer dan tien jaar oud is. Voorts stelt zij dat de drie processen-verbaal die lastens haar echtgenoot werden opgesteld evenmin relevant zijn bij de beoordeling van het gevaar van haar wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid, aangezien die processen-verbaal geseponeerd werden. Voorts merkt zij op dat aan haar echtgenoot reeds wapenvergunningen werden verleend in 1993 en 1994 en dat hij nooit strafbare feiten heeft gepleegd met zijn vuurwapens.

5. De verwerende partij antwoordt dat de veroordeling wegens diefstal reeds voldoende zou zijn om een vergunningsaanvraag van verzoeksters echtgenoot onontvankelijk te verklaren, zodat het van geen belang is dat die veroordeling reeds meer dan tien jaar oud is. De verwerende partij zet uiteen dat, gezien de verzoekster en haar echtgenoot samenleven, niets belet dat de vuurwapens in handen zouden komen van een persoon die nooit een wapenvergunning zou kunnen verkrijgen.

De verwerende partij is van mening dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de processen-verbaal ten laste van verzoeksters echtgenoot wel degelijk relevant zijn, omdat zij een beeld scheppen van de wijze waarop hij omgaat met problemen en stress in de samenleving. Het feit dat hij in 1993 en 1994, vóór de inwerkingtreding van de strengere wapenwetgeving, reeds wapenvergunningen had verkregen, is volgens haar irrelevant.

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en dat zij over een ruime discretionaire bevoegdheid ter zake beschikt, waardoor zij uit bepaalde feiten mag afleiden dat het voorhanden hebben van vuurwapens de openbare orde kan verstoren. Zij meent dat het toekennen van een wapenvergunning aan een persoon die samenwoont met iemand die geenszins voldoet aan de voorwaarden tot het verkrijgen van dergelijke vergunning, in strijd zou zijn met de doelstellingen van de wapenwetgeving.

6. De verzoekster repliceert dat de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van haar echtgenoot wegens diefstal in een "vechtscheiding" kaderden met zijn vorige echtgenote, waarbij hij is binnengedrongen in de woning waar zij voordien samenwoonden teneinde roerende goederen op te halen die waren aangekocht tijdens het huwelijk. Volgens de verzoekster moeten die feiten dan ook in een bepaalde context worden geplaatst.

Voorts stelt zij dat de seponering van de processen-verbaal die lastens haar echtgenoot zijn opgesteld, aangeeft dat de tenlasteleggingen niet bewezen zijn, minstens niet ernstig genoeg zijn voor vervolging. Zij wijst op het vermoeden van onschuld tot het tegendeel bewezen is.

Beoordeling

7. Ingevolge artikel 11, § 1, tweede lid, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning weigeren indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat wapenbezit door de betrokkene betekent voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in

beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden.

8. In de bestreden beslissing worden de wapenvergunningen aan de verzoekster geweigerd, omdat haar echtgenoot, met wie zij samenwoont, de openbare orde en veiligheid kan verstoren wanneer hij de betrokken vuurwapens in handen zou krijgen.

De bestreden beslissing steunt vooreerst op een veroordeling van verzoeksters echtgenoot bij vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 10 december 1997 wegens diefstal. De omstandigheid dat dit volgens de verzoekster geen "gewone" diefstal betreft aangezien de feiten die aan die veroordeling ten grondslag liggen in een "vechtscheiding" kaderen, doet geen afbreuk aan het feit dat het misdrijf door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing is vastgesteld.

Voorts steunt de bestreden beslissing op drie processen-verbaal die lastens verzoeksters echtgenoot zijn opgesteld. Het betreft een proces-verbaal van 2002 inzake bedreigingen, dat geseponeerd werd wegens "andere prioriteiten bij vervolgings- en opsporingsbeleid", een proces-verbaal van 2005 inzake bedreigingen, dat geseponeerd werd wegens "onvoldoende bewijzen" en een proces-verbaal van 2005 inzake het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen, dat geseponeerd werd wegens "toevallige feiten met oorzaak in specifieke omstandigheden".

Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde dient de verwerende partij niet uitsluitend te steunen op feiten die geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende. Aldus kon de verwerende partij beide processen-verbaal lastens verzoeksters echtgenoot die geseponneerd werden wegens opportuniteitsredenen, met name dat van 2002 inzake bedreigingen en dat van 2005 inzake het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen, wel degelijk in aanmerking nemen bij de beoordeling van diens moraliteit teneinde elk risico voor de openbare orde uit te sluiten. In het licht van die meer recente gegevens, kan aan de veroordeling van verzoeksters echtgenoot in 1997 niet ieder belang worden onzegd.

De verzoekster toont niet aan dat de minister van Justitie buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door op grond van de voormelde gegevens tot het besluit te komen dat haar echtgenoot de openbare orde en veiligheid zou kunnen verstoren. Het feit dat hij in 1993 en 1994 wapenvergunningen heeft verkregen en nooit strafbare feiten heeft gepleegd met zijn vuurwapens, spreekt het motief niet tegen.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doordat de verwerende partij zich louter op het advies van de procureur des Konings te Hasselt heeft gesteund, zonder de inhoud van de daarin vermelde processen-verbaal en de reden van hun seponering te onderzoeken, terwijl in andere dossiers de verwerende partij wel dergelijk onderzoek voert.

10. De verwerende partij antwoordt dat zij alle nuttige inlichtingen heeft verzameld die op wettige wijze kunnen worden ingewonnen, maar dat de gevraagde processen-verbaal lastens verzoeksters echtgenoot niet verkregen werden, ter bescherming van zijn "privacy" tegenover de verzoekster. De verwerende partij stelt dat zij tegenover de procureur des Konings geen recht kan laten gelden op het verkrijgen van processen-verbaal.

Beoordeling

11. Ingevolge artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, en ook de minister van Justitie in beroep, de wapenvergunning weigeren indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings bevoegd voor deze verblijfplaats.

Te dezen heeft de minister van Justitie voorafgaand aan zijn beslissing het advies ingewonnen van de procureur des Konings te Hasselt. Net zoals in andere dossiers, heeft de minister zijn beslissing gesteund op een moraliteitsonderzoek gebaseerd op de processen-verbaal en veroordelingen vermeld in dat advies. Er is dan ook geen sprake van een ongelijke behandeling van de verzoekster.

Het feit dat de processen-verbaal zelf niet voorlagen aan de minister, houdt op zich geen schending in van het gelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

12. In een derde middel voert de verzoekster machtsoverschrijding en -misbruik aan, doordat de verwerende partij de wapenvergunning heeft geweigerd, terwijl de verzoekster aan alle voorwaarden van artikel 11 van de wapenwet voldoet.

13. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster het middel niet verduidelijkt.

14. De verzoekster repliceert dat in 1993 en 1994 reeds wapenvergunningen zijn verleend aan haar echtgenoot en dat hij nooit strafbare feiten heeft gepleegd met zijn vuurwapens. Zij meent dat haar wapenbezit geenszins een gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid en dat de verwerende partij zonder gegronde reden de wapenvergunning heeft geweigerd.

Beoordeling

15. Bij de bespreking van het eerste middel is vastgesteld dat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat wapenbezit door de verzoekster de openbare orde en veiligheid zou kunnen verstoren. Aldus kon de verwerende partij de wapenvergunning aan de verzoekster weigeren.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin